

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/59/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010546
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3814010546.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému V. A., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h/ Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 19. júla 2017 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 1. decembra 2016, sp. zn. 2T/164/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 1. decembra 2016, sp.zn. 2T/164/2014, bol obžalovaný V. A. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 06.11.2014, sp.zn. 2Pv/815/11/3307-78 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr.zák. v spojení s § 138 písm. h/ Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa 01.04.2011 v čase okolo 18.46 hod. na ceste I/64 v 138,5 kilometri v obci Nováky, okres Prievidza, pri pohostinstve KNV zo smeru od obce Zemianske Kostolany viedol služobné osobné motorové vozidlo značky Kia Ceed, evidenčné číslo W., pričom v rozpore s povinnosťou vodiča správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky s povinnosťou prispôbiť svoje správanie, najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, svojim schopnostiam s povinnosťou dbať na zvýšenú opatrnosť voči chodcom a v rozpore s povinnosťou prispôbiť rýchlosť jazdy, najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, teda tak, aby jazdil len takou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad a viesť v obci vozidlo rýchlosťou najviac 50 km/h, narazil prednou ľavou časťou vozidla do chodca poškodeného M. Q., nar. XX.XX.XXXX prechádzajúceho cez vozovku z ľavej strany na pravú stranu z pohľadu vodiča v šikmom smere, ktorý následkom nárazu na prednú časť vozidla a čelného skla sa odrazil pred vozidlo, kde dopadol na vozovku a utrpel traumaticko-hemoragický (úrazový) šok v dôsledku mnohopočetných zlomenín rebier, trhliny a pomliaždenia pľúc a natrhnutie črevného úponu s vykrvácaním do dutiny hrudnej, na následky ktorých po prevoze do Nemocnice s poliklinikou Bojnice v čase o 21.37 hodine toho istého dňa podľahol.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. boli poškodení C. P., nar. XX.X.XXXX, bytom N., M.R.M. X/X a Union zdravotná poisťovňa, a.s., Bajkalská 29/A, 821 08 Bratislava, IČO: 362 84 831 odkázaní s nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote podaným odvolaním napadol v neprospech obžalovaného

prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len prokurátor) pre nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného V. A., t.j. výrokov o vine a treste.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania považoval hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom za nedôsledné a nesprávne a nestotožnil sa ani s jeho záverom o oslobodení obžalovaného V. A.. Uviedol, že aj napriek tomu, že súd prvého stupňa znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilina (ďalej len ÚSI Žilina) považoval za nevierohodný a označil za vierohodný hlavne znalecký posudok Ing. Marka Pribulu, znalca z odboru cestnej dopravy, tak podľa názoru prokurátora sa súd prvého stupňa v podstate stotožnil s variantou A priebehu dopravnej nehody zo znaleckého posudku ÚSI Žilina, ktorá vychádza z technicky prijateľných častí výpovede obžalovaného V. A., teda že výhľad na chodca vchádzajúceho na ľavej strane vozovky nemal, lebo chodec bol v zákryte iných protiidúcich vozidiel a chodec vytvoril obžalovanému vážnu prekážku, pričom ani pri rýchlosti 50 km/h by vozidlo nemohol zastaviť, akurát nárazová rýchlosť by bola nižšia, a to asi 30km/h, ale zranenia by podľa znalca MUDr. Macka z odboru zdravotníctva aj tak boli fatálne. Namietal, že súd prvého stupňa ani nárazovú rýchlosť určenú ÚSI Žilina na približne 86 km/h neuznal s odkazom na výpoveď MUDr. Macka, znalca z odboru zdravotníctva, podľa ktorého pri náraze cca 90 km/h by vznikli určite zlomeniny a pri náraze cca 77 km/h by s vysokou pravdepodobnosťou (nie istotou) tiež vznikli zlomeniny, avšak tieto pri pitve zistené neboli, a preto aj nárazová rýchlosť podľa súdu prvého stupňa musela byť nižšia. Namietal správnosť postupu súdu prvého stupňa, ktorý preto posudok ÚSI Žilina považoval „en bloc“ za menej vierohodný s poukazom aj na subjektívne vnímanie svedka E. od ktorého označení miest pri rekonštrukcii znalecký ústav „údajne“ primárne vychádzal i s poukazom na skutočnosť, že väčšina svedkov hovoriacich o vysokej rýchlosti vozidla boli nevodiči alebo osoby dlho nejazdiace, hoci znalec Ing. Kolla, PhD. z ÚSI Žilina hovoril o brzdných stopách, o poškodení vozidla, o nevierohodnosti výpovede obžalovaného ohľadom rýchlosti a o ostatných objektívnych vstupných kritériách, na základe ktorých určili prednárazovú a nárazovú rýchlosť a ktoré podľa neho nie sú len v rovine pravdepodobnosti. Podľa názoru prokurátora bol preukázaný variant B uvedený v znaleckom posudku ÚSI Žilina o priebehu dopravnej nehody, ktorý vychádzal z technicky prijateľných častí výpovedí všetkých ostatných svedkov (teda nielen svedka E.) a podľa ktorého nebola hustá premávka, čo vypovedali viacerí svedkovia, že popred chodca, teda oproti vodičovi nešli vozidlá, ale išlo len jedno vozidlo Škoda Fabia, preto chodec nemohol byť v zákryte iných vozidiel, resp. vyjsť náhle spoza koridoru iných vozidiel, ďalej, že vodič na policajnom aute sa „rútil“, čo vypovedali viacerí svedkovia (dokonca podľa názoru prokurátora v dnešnej dobe, kedy každý vidí denno-denne množstvo áut v obci aj mimo obce, dokáže objektívne posúdiť, či vozidlo ide asi 50 km/h alebo až 90 až 100 km/h) a že pri tomto variante šiel obžalovaný rýchlosťou cca 98 km/h, pričom to bola rýchlosť na začiatku nehodového deja a nie nárazová rýchlosť, ktorá bola určená približne na 76 km/h a ktorú nevylučuje ani absencia zlomenín u poškodeného. Znalec MUDr. Macko sa síce vyjadril, že aj pri rýchlosti 77 km/h by s vysokou pravdepodobnosťou vznikli zlomeniny, avšak nie s istotou. Prokurátor poukazoval ďalej na to, že pri tomto variante B znalecký posudok ÚSI Žilina konštatoval nesprávnu techniku jazdy, prekročenie rýchlosti takmer dvojnásobne v obci, oneskorenú reakciu vodiča na chodca, ktorý nemá povinnosť predvídať pri rozhodovaní sa vstúpiť do vozovky, že vozidlo pôjde rýchlosťou takmer 2-krát vyššou ako dovolenou. Poukazoval tiež na to, že paradoxne pri doplnkoch posudku i na hlavnom pojednávaní aj znalcom Ing. Pribulom bolo povedané, že ak vodič mal povinnosť reagovať na chodca pri jeho vstupe na ľavú časť vozovky alebo aj pri polohe chodca 0,5 m až 1 m od stredovej čiary zo vzdialenosti 69,3 m od miesta stretu, tak potom mohol pri rýchlosti 50 km/h vozidlo pred zrážkou zastaviť, pričom túto okolnosť považoval prokurátor za najpodstatnejšiu okolnosť, ktorú podľa jeho názoru mal brať súd prvého stupňa do úvahy. Za zarážajúce považoval, že súd prvého stupňa za najpresnejší a najobjektívnejší považoval znalecký posudok znalca Ing. Pribulu, hoci jeho metodiku výpočtov a nárazovú rýchlosť vrcholná znalecká inštitúcia ÚSI Žilina označila za nesprávnu a nepresnú, pričom znalecký ústav mal k dispozícii dovtedy zhromaždené dôkazy, vrátane znaleckých posudkov Ing. Pribulu, vedel na rozdiel od znalca Ing. Pribulu zodpovedať aj otázku, akou rýchlosťou išlo vozidlo na začiatku nehodového deja pri variante A i pri variante B, ktorý pritom znalec Ing. Pribula ani neuviedol. Podľa názoru prokurátora príčinou dopravnej nehody bola rýchlosť a s tým súvisiaca oneskorená reakcia. Poukazoval tiež na to, že ak by aj súd bol toho názoru, že nárazová rýchlosť bola 54-62 km/h, ako uviedol v znaleckom posudku Ing. Pribula a nie 80 km/h, ako uviedol ÚSI Žilina, tak minimálne mal byť obžalovaný uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák., pretože sa nedostatočne venoval situácii v cestnej premávke, nereagoval včas na chodca idúceho z ľavej strany a aj keď už nemal povinnosť na neho reagovať pri vstupe, tak minimálne v čase, keď bol 0,5 m až 1 m od stredovej čiary a stále mohol vozidlo z 50 km/h pri včasnej a správnej reakcii zastaviť, pričom chodec prešiel celú ľavú stranu vozovky z pohľadu vodiča a jedno vozidlo v protismere by mu

určite nevytvorilo zákryt, aby nebol schopný vidieť a reagovať na chodca na ľavej strane vozovky už aj vzhľadom na samotný rovný, dlhý, široký a prehľadný úsek cesty. Na základe uvedených dôvodov preto prokurátor navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor nadriadenej krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v súlade s písomným odôvodneným odvolaním prokurátora okresnej prokuratúry rovnako navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poškodení C. P. a Union zdravotná poisťovňa, a.s. Bratislava sa k písomným dôvodom odvolania prokurátora nevyjadrili a na verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa, napriek riadnemu a včasnému upovedomeniu, nedostavili.

Obžalovaný V. A. v písomnom vyjadrení zo dňa 16.5.2017 k písomným dôvodom odvolania prokurátora i na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu spolu so svojím obhajcom navrhli, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora ako nedôvodné s poukazom na to, že napadnutý rozsudok považujú za vecne správny. V písomnom vyjadrení prostredníctvom obhajcu poukázal na to, že záver súdu prvého stupňa, pokiaľ dal pri hodnotení dôkazov prednosť znaleckému posudku Ing. Marka Pribulu pred znaleckým posudkom ÚSI Žilina, považuje za správny, logicky a dostatočne zdôvodnený. Podľa neho súd prvého stupňa správne položil dôraz na právne posúdenie otázky, či prekročenie maximálne dovolenej rýchlosti bolo v príčinnej súvislosti s následkom dopravnej nehody. V tejto súvislosti poukázal na záver znaleckého posudku Ing. Pribulu a v časti aj na záver znaleckého posudku ÚSI Žilina (variant A), podľa ktorých by aj pri dovolenej rýchlosti 50 km/h došlo k nárazu vozidla obžalovaného do poškodeného, nakoľko spôsob prechádzania chodca cez vozovku bol technicky nesprávny, navyše ovplyvnený alkoholom v rozsahu 2,5 promile a v tomto smere odkázal na znalecký posudok z odboru zdravotníctva MUDr. Macka.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené až dňa 2. júna 2017, vykonal dňa 19. júla 2017 verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného V. A. v zmysle § 293 ods. 7 Tr. por. (obžalovaný výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti) a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorom napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa kontradiktórnym spôsobom vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. Pritom podrobne a v súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného V. A. spod obžaloby a pre ktoré dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom. Jeho rozhodnutie o oslobodení obžalovaného V. A. spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. pre skutok kvalifikovaný ako prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h/ Tr. zák. z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom pre absenciu preukázaného zavinenia, je založené na starostlivom vyhodnení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery súd prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Súd prvého stupňa na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil, že vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné verzie (možnosti)

skutkového riešenia. Podľa jednej, prezentovanej obžalobou, sa žalovaný skutok nielen stal a obžalovaný V. A. ho spáchal spôsobom uvedeným v obžalobe, ale jeho konanie aj vykazuje zákonné znaky žalovaného trestného činu. Avšak podľa druhej, prezentovanej obhajobnými tvrdeniami a výpoveďami obžalovaného V. A. a dôkazmi vykonanými súdom prvého stupňa (najmä závery znaleckého posudku Ing. Marka Pribulu, znalca z odboru cestnej dopravy i variant A záverov znaleckého posudku ÚSI Žilina, znalecký posudok MUDr. Vojtecha Macka a MUDr. Andreja Hajtmána, znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo) a z nich vyvodenými závermi, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa síce žalovaný skutok stal a obžalovaný V. A. ho spáchal, avšak jeho konanie nevykazuje zákonné znaky žalovaného trestného činu.

Vykonané dôkazy teda, nielenže pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia, ale zároveň nepostačujú na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o tejto podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzií (možností) zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti, v danej veci konkrétne prezentovaných v písomnom odôvodnení odvolania prokurátorom iným, pritom výlučne v neprospech obžalovaného hodnotením dôkazov, než aké urobil súd prvého stupňa. Takýto záver nemožno však vyvodiť len na podklade dôkazov, na ktoré poukázal v odvolaní prokurátor, keď tieto dôkazy i ďalšie vo veci súdom prvého stupňa vykonané dôkazy a z nich predovšetkým obhajobné tvrdenia obžalovaného i dôkazy, na ktoré poukázal súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť), podľa ktorej skutok uvedený v obžalobnom návrhu nie je trestným činom. Dôkazy z prípravného konania i z hlavného pojednávania, na ktoré poukázal v odvolaní prokurátor, umožňovali vyvodzovať len podozrenie, že žalovaný skutok sa nielen stal spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu, že ho obžalovaný spáchal a možnosť, že aj vykazuje znaky žalovaného trestného činu, ale zároveň najmä, keď vykonané dôkazy pripúšťajú (nevylučujú) záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a keď nevylučujú jeho obhajobu, že nekonal spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a žalovaný skutok nie je trestným činom, nepostačujú na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine.

Podľa zistení a záverov Ing. Marka Pribulu, znalca z odboru cestná doprava, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave a odhad hodnoty cestných vozidiel, podstatnou technickou príčinou dopravnej nehody bol nesprávny spôsob prechádzania chodca - poškodeného M. Q. cez vozovku, pretože napriek tomu, že cez vozovku prechádzal sám, mimo priechod pre chodcov, smerom nie kolmým na os vozovky, vstúpil do jazdnej dráhy prichádzajúceho vozidla v bezprostrednej vzdialenosti od neho, t.j. 9,8 m až 11,4 m pred jeho polohou v čase zrážky zrýchlenou chôdzou, čím prinútil vodiča - obžalovaného V. A. meniť rýchlosť jazdy a vytvoril mu z technického hľadiska náhlu prekážku aj pri vypočítaných rýchlostiach (v rozmedzí 54,4 km/h až 63,9 km/h), aj pri jazde dovolenou rýchlosťou (50 km/h). Prekročenie dovolenej rýchlosti obžalovaným pritom podľa znalca nemalo hlavný vplyv na vznik kritickej situácie, nemalo žiadny negatívny vplyv na rozhľad a nemalo súvis s poveternostnými podmienkami. Obžalovaný ako vodič motorového vozidla podľa záverov znalca začal na chodca reagovať vo vzdialenosti 17,4 m až 24 m od miesta zrážky v čase, keď sa chodec nachádzal ešte v protismernej časti vozovky vo vzdialenosti 0,9 m až 1,4 m od stredovej čiar. Pri vypracovaní znaleckého posudku nevychádzal pritom z verzie, že poškodený vošiel do jazdnej dráhy vozidla obžalovaného spoza vozidla protiidúceho vozidlu obžalovaného, pripustil však technickú prijateľnosť takejto verzie s poukazom na to, že pravdepodobnosť takejto verzie je prinajmenšom rovnaká ako v prípade verzie bez tohto vozidla. Podľa znalca je totiž technicky možné, že protiidúce vozidlo, ak by neprekročilo povolenú rýchlosť 50 km/h, by prešlo za sekundu 16-17 metrov. Počas jednej sekundy by sa tak vozidlo vzdialilo od úrovne chodcov 16 metrov a keď by potom poza tohto vozidla prechádzal poškodený, mohol sa v čase stretu s vozidlom nachádzať približne 1,3-1,5 metra za stredovou čiarou, preto aj táto verzia je technicky prijateľná.

Podľa zistení a záverov ÚSI Žilina prichádzali do úvahy dve možné a technicky prijateľné verzie - variant A a variant B. Variant A, ktorý je v prospech obžalovaného, bol podľa znaleckého posudku spracovaný tak, aby bol technicky prijateľný a technicky logický a v súlade s technicky prijateľnými údajmi zo svedeckých výpovedí, t.j. zohľadňoval dopravnú situáciu ako dej náhly, pri ktorej sa chodec objavil vodičovi vozidla KIA v zornom poli takým spôsobom, že tento nemal možnosť reagovať brzdením ešte pred zrážkou (obdobne znalec Ing. Pribula), tiež technickú prijateľnosť a možný pohyb vozidiel v protismernom jazdnom pruhu, ako aj technickú prijateľnosť, že tieto vozidlá vytvárali vodičovi oblasť

zakrytého výhľadu na pohyb chodca (obdobne znalec Ing. Pribula), s pohybom chodca rýchlym spôsobom cez vozovku cca 7 km/h a so stlačením pedála prevádzkovej brzdy prakticky zároveň s nárazom vozidla KIA do tela chodca (obdobne znalec Ing. Pribula), pričom podľa analýzy dopravnej nehody sa obžalovaný - vodič na počiatku nehodového deja pohyboval s týmto vozidlom rýchlosťou cca 76 km/h (podľa znalca Ing. Pribulu v rozmedzí 54,4 km/h až 63,9 km/h). V prípade tohto variantu však mal vodič vozidla - obžalovaný možnosť zaregistrovať chodca vo vozovke až v okamihu, kedy tento vyšiel z oblasti zakrytého výhľadu (t.j. pri vzájomnej vzdialenosti cca 24 m medzi chodcom a vozidlom) a je technicky prijateľné, že v rámci variantu A priebehu dopravnej nehody začal vodič vozidla reagovať práve vtedy, kedy došlo k opusteniu oblasti zakrytého výhľadu chodcom, pričom v takomto prípade technika jazdy vodiča - obžalovaného z hľadiska včasnosti reakcie bola správna (obdobne aj znalec Ing. Pribula). Chodec pritom uskutočnil vstup a následne pohyb po vozovke takým spôsobom a za takých podmienok, že vodič vozidla nemohol po rozoznaní kolíznej situácie ani pri intenzívnom brzdení zastaviť do miesta zrážky z rýchlosti, ktorou sa v danom okamihu pohyboval, pričom aj pri pohybe vozidla najvyššou dovolenou rýchlosťou v danom úseku cesty (50 km/h) a následnom intenzívnom brzdení by nemuselo dôjsť k opusteniu koridoru pohybu vozidla chodcom a aj v takom prípade by vozidlo narazilo do chodca rýchlosťou cca 30 km/h (obdobne znalec Ing. Pribula). V prípade variantu A podľa záverov znaleckého posudku nie je možné konštatovať oneskorenú reakciu vodiča - obžalovaného, ktorý nemal možnosť v okamihu, kedy rozoznal kolíznu situáciu, zabrániť zrážke z rýchlosti, ktorou sa pohyboval (cca 76 km/h). Vzhľadom na včasnú reakciu by mal vodič možnosť na priestorové zabránenie dopravnej nehode nižšou rýchlosťou, ak by sa s vozidlom pohyboval rýchlosťou najviac cca 43 km/h, pričom v prípade časového zabránenia nehode nižšou rýchlosťou - najviac cca 50 km/h, je vzhľadom na pohyb chodca, ktorý ani znalci nevedeli exaktne popísať (hladina alkoholu v krvi nebohého poškodeného M. Q. v rozsahu 2,42 až 2,47 promile zodpovedala ťažkému stupňu opilosti), len teoretickou možnosťou zabránenia zrážke zo strany vodiča.

Zo zásady prezumpcie nevinny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obvinenému musí byť vina preukázaná. Vzhľadom na to, že nebolo možné jednoznačne a bez pochybností určiť, ktorá z dvoch možností skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, súd prvého stupňa správne zvolil tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a podľa § 285 písm. b/ Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú, a tak je tomu aj v posudzovanom prípade aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu. Súd prvého stupňa takto postupoval, preto jeho záver o oslobodení obžalovaného V. A. a o odkázaní poškodených C. P. a Union zdravotnej poisťovne, a.s., Bratislava s nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 ods. 3 Tr. por. zodpovedá stavu veci a zákonu.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými súd prvého stupňa rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než urobil súd prvého stupňa. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa, k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne a podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné, preto odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.